

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ **رَبِّ السَّمَوٰتِ السَّبْعِ** وَمَا بَيْنَهُنَّ

کاغذی ہی پیر من ہر سکر تصویر کا
 موی تشویدہ ہی ہر حلقہ یہاں سحر کا
 دام ستر عین ہی پروا زمین سحر کا
 نعل اسمن ہی تیغ باری سحر کا
 صبح کرنا تمام کا لانا ہی سحر کا
 پروی سیل ہی سمانہ کس تعمیر کا

نفس فریادی ہی کسی شوخی تحریر کا
 آتین باہون کداز دست زندا ^{نیوجہ}
 شوخی نیرک صید و حست طادس ی
 لذت ایجا دنا افسون عرض و قتل
 کا و کا و سخت جانی ہائی نہوجہ
 خشت پست دست عجز و لغزش ^{دوواغ}

عالم جهان بعرض با وجودتسا
خبریں اور کوندا سرحدیں
اشفتگی نفس یک ایسی عرض
عالم طلسم صحر موتیان ہی سر
تسا خوابین خیال کو تجسی معاملہ
بازی جو فیہ ہی اہل نظر کا ذوق

جون سج چاک جیب مچی تار و بودتسا
صحر اکریہ تنیک چشم سو دتسا
ظاہر ہوا کہ دماغ کا سرمایہ بودتسا
یادین سب کسو رکعت ہو دتسا
مرکان جو واسوئی نزیان ہو دتسا
سنگا کہ گرم حیرت بود و بودتسا

تیشی بغیر مسکا کو بہن اسد
کرتہ نما روزم ہو دتسا

تسا بجز مروت مشکل پسند آیا
بفرض سیدی نو میدی جاوید سالی
حساب کل ایہ نمبری مثال

تسا شای سکیف برو صید دل بند
کشا شس کو ہمارا عہد مشکل بند
کہ انداز خون غلطیہ کسب بند

روانہائی موجوں میں ہی سکتا ہے
ہوی جسکو بہارِ روضتِ شریکِ ہی

کہ لطفِ فی تمنا شادق قابلِ سیدنا
برکاتِ لاجرامِ بادہ پر محفلِ سیدنا

ہر جا سخن فی طرحِ باغِ نازہِ دلی ہی

مجھی کہہاں را جا دی سیدنا

تکلیفِ تیرے تہی عدمِ مرادِ خود ہوتا
تو کیجھان قماشِ موسِ جمعِ کر کے منت
گردشِ محیطِ طہمِ را جہتِ فلک
پوچھا تھا کہ یہ یاری احوالِ دلِ مگر
لیتا ہوں کہ تب غمِ دلمینِ سبقِ مینوز
دہا پی کفنِ فی داغِ عیوبِ ہر سکی
خوشی تم آسانو اور نہ میں اس

میرے سفرِ لطالِحِ چشمِ خود ہوتا
حیرتِ متاعِ عالمِ نقصانِ خود ہوتا
میں یا میاں غمزہِ چشمِ کہو ہوتا
کسکو داغِ منتِ گفتِ و خود ہوتا
لیکن یہی کہ رفتِ کیا اور بو ہوتا
میں نہ ہر لباسِ میں نہ نکٹِ خود ہوتا
سزا قدمِ کہ از تنِ فوقِ خود ہوتا

یاب بن معمر و میں قحط علم الفت

ہمسی یہ مانا کہ دلی میں ہی کہاؤنگی کیا

عشق ہی طبیعت کی رست کا مزا پایا

درد کی دو پایا ہی درد ذہنی دو پایا

عجب بہر لگا کہ سنی آج ہمسی بنا دل

جون کیا ہوا دکھا کہ کیا ہو پایا

فکر مالہ میں کو با حلقہ ہون سر تا پایا

عصو عصو جون بحر بیکدل صد پایا

حال دل نہیں معلوم اسکن استعدریا

ہمسی بار ہا دہو نہ آہمسی بار ہا پایا

تہ نظار و پرورتہا خواب میں خرام و اسکا

صبح ہو جب کل کو نقش پوریا پایا

جستہ جگر خون ہو کوچہ ادون کل ہی

زخم تیغ فاکو طرفہ دلکش پایا

ہی مکن کی پاداری نام صاحب خانہ

ہمس تیزی کوچی فی نقش عاب پایا

دوستدار دشمن ہی اعتماد دل معلوم

آدہی آردی کہی نالہ نار سا پایا

نی سپہ جہا سائل بی ستم خون

تکجہ جستہ دہو نہ الفت از پایا

اف کی گو سو زغم ہی بجا جاہل کیا

ولین ذوق وصل و یاد یار تک پائی ^{نہن}

مین عد م ہی ہی بری ن غافل بار

شمع و یو کی نگرشت معانی بکری

دو و میر اسبتا کسی کی ہی مری

دل نہیں کجاو و کسان ز داغوی ہما

خانان عاشقان و کان آتش بازی

تا کی افسوس کہ مہما صحتی خیال

عرض کچی جو ہر ایشہ کی گرمی کسان

آتش خاموش کی ناز کو جاہل کیا

اکل س کر مین لاکسی کو ہوا کیا

میری آہ آتشین سی مال غنابل کیا

خچر کل پرتان پو آساہل کیا

بسکد و آتش گل سی سراہل کیا

اس صراغان کا کروں کیا کار باہل کیا

شعلہ و جب ہو کسی گرم ماساہل کیا

دل سو آتش داغ متناسل کیا

کچھ خیال آتا ہوا ہشت کا کہ صرا ^{خل کیا}

مین بیون و افسردگی کی از و عالیت دل

دیکھ کہ طرز تنگ دل و نیاہل کیا

کارخانه‌ی حیوانی بی دین جان کجا
 ساعده و شمشیر بی سر زور و خاک
 زخم فی و اندی تکی دنگی یارب
 بوی گل ناله دل به در حراغ مجمل
 کچه کشته با ما میری سینه بین کجا
 کسفه خاک بوی آل مخبون یارب
 بلین بر کبریه فی ایکه اوها یا عا

میری همکانه ایکه کریبان کجا
 استوق دیدار بلا اینیه سامان کجا
 تیری سینه بسیل سی افشان کجا
 جوتیری بزم سی نکلا سورن کجا
 حبه دل کتهی بی سوتیر کایگان کجا
 نقش سر زورده سویدای میابان کجا
 اوه جوتیرده نکلاها سوطوفان کجا

دودین کی کمدج کت رفته بزمین با
 اولی ایکه پنده روزنسی تھی سنفید
 کجکا و مارک حیان بخشی جوان

بگرد سره انداز کاهه ستر کین با
 جاکوا انتظار جلوه زیری کی کین با
 خضه کچه جسمه ایستای حسین با

پیشانی می مغز سر بر می پسته باش
نفس حیرت پرست طر با کیری کا
اسد کو تخت طبع و نیک مسکنی

خیال شوخی جو با کور احسنین با
نگریدت و امان کا و او این با
حصار شعله حواله من غ لک کونین با

شوق هر یک قیب سر و سامان نکلا
دل حیرت ده شامایده لوت در
شور سوای دل دیکه که کات نال شوق
شوخی راک جانوخ فاسی کب تک
جوهر ایجا و خط سیری خود بی حسن
سی نو آموز فاعمت و سواری شوق
مین بی معذ و جنون جوان ای

قبیله صوری کردین بی عمران نکلا
کا م بار و نکا تقدیرت و ددان نکلا
لاکدر دین چپ و بی عمران نکلا
آخر العید کن تو بی شیمان نکلا
جویدیکه باها سو ایندین نینان نکلا
سخت مشکل می که کام بی اسان نکلا
پسوالی می فحی کهری بیامان نکلا